

РЕШЕНИЕ

№ 2074

гр. София, 30.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **764** по описа за **2021** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], срещу Решение № 20215024 от 04.10.2020г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 11-ти с-в, постановено по н.а.х.д. № 9626/2020 г., с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 42-0001936/12.11.2019 г., издадено от началника на Областен отдел „Автомобилна администрация“ /ОО“АА“/ - С., с което на основание чл. 104, ал. 1 от Закона за автомобилните превози /ЗАвтПр/ на касатора е наложена имуществена санкция, в размер на 1 000 лева за нарушение на чл. 10, § 2, изр. 1, пр. 2 от Регламент 561/2006, вр. чл. 78, ал. 1, т. 1 от ЗАвтПр.

С жалбата се навеждат оплаквания за постановяване на съдебното решение при допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в нередовно призоваване и невъзможност на жалбоподателя за участие в процеса, както и при противоречие с материалния закон, и необоснованост. Твърди се, че е неправилна правната квалификация на нарушението, разписана в АУАН и НП, като счита, че тя е по чл. 8, т. 6 от Регламент 561/2006. В тази връзка касаторът намира, че липсва връзка между словесното и цифровото описание на нарушението. Твърди още, че в АУАН и НП липсват данни дали процесното превозно средство е било включено в лиценза на дружеството, данни за периода на пътуването, периода на извършване на

нарушението, за лицето, което е било задължено да контролира транспортната дейност. На следващо място, се развиват аргументи, че не са събрани доказателства относно това изпълнило ли е дружеството задължението си по организация на превоза, така че да бъдат спазени от водача регламентираните почивки, което е довело до недоказаност на нарушението. Иска се отмяната на съдебното решение.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът не изпраща представител.

Прокурорът от СГП изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен Съд С. – град, XXI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В атакуваното решение първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Установил е, че касаторът [фирма] има издаден лиценз за извършване на международен превоз на пътници № 10475, валиден до 05.02.2027 г.

На 29.10.2019г. проверяващ екип на РД „АА” – С., извършил комплексна проверка на дружеството, в хода на която било установено, че то не е организирано работата на водача П. В. по такъв начин, че да е в състояние да спазва чл. 8, § 2 към глава II от Регламент (ЕО) 561/15.03.2006 г., в резултат на което за 24-часовия период на управление, започнал в 04:49 ч. на 12.04.2019 г., същият не е ползвал намалена дневна почивка от поне девет последователни часа, като най-голямото прекъсване в този период е за времето от 17:02 ч. на 12.04.2019 г. до 18:09 ч. на 12.04.2019 г. – общо един час и седем минути, респективно – намалената дневна почивка е по-къса със седем часа и петдесет и три минути от нормативно установената, а работата без почивка продължава от 18:09 ч. на 12.04.2019 г. до 20:21 ч. на 13.04.2019 г., на борда на автобус Пежо Боксер, ДК [рег.номер на МПС], от категорията М2, оборудван с дигитален тахограф, марка А., модел S., сериен № [ЕГН], одобрен тип „e2-30“, при извършване на международен случаен превоз на пътници от [населено място], Република С. до [населено място], Република България, попадащ в обхвата на Спогодба А.. За резултатите от проверката е съставен Констативен протокол от 29.10.2019 г., приложен по делото, в който са описани извършените процесуални действия от контролните органи и направените констатации.

Въз основа на тях е направен извод, че дружеството е извършило нарушение на чл. 10, § 2, изр. 1, пр. второ от Регламент (ЕО) 561/15.03.2006 г., като не е организирано работата на водача В. по такъв начин, че да е в състояние да спазва чл. 8, § 2 към глава II от Регламент (ЕО) 561/15.03.2006 г., регламентиращ минималните дневни почивки, за което е съставен АУАН с отразена същата правна квалификация и описание на нарушението. Актът е подписан без възражения. Въз основа на така съставения акт при идентично описание на нарушението е издадено атакуваното НП, с което е ангажирана отговорността на дружеството.

За да потвърди НП, СРС е приел, че нарушението е доказано от обективна страна въз основа на събраните при проверката писмени доказателства, подкрепени и с

показанията на разпитания свидетел – актосъставител, като е намерил за неоснователни направените възражения за допуснати процесуални нарушения при издаване на НП, включително е приел, че датата на извършване на нарушението е правилно определена. Изложени са мотиви и относно липсата на основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН и относно размера на наказанието.

Така постановеното решение е правилно и напълно се споделят от настоящата касационна инстанция изложените в него мотиви.

Съгласно чл. 10, § 2, изр. 1, пр. второ от Регламент (ЕО) 561/15.03.2006 г. транспортното предприятие организира работата на водачите, посочена в параграф 1, по такъв начин, че водачите да са в състояние да спазват глава II от настоящия регламент. Глава II регламентира минималните почивки, които следва да получават водачите по време на превоза, като в чл. 8, § 2 към глава II, който е цитиран в АУАН и НП, е установена дневната почивка за 24-часов период, която следва да е поне девет часа. По делото се установява безспорно въз основа на представените писмени доказателства – в частност констативен протокол за извършената проверка, че е извършено соченото в акта нарушение. Видно от обстоятелствената част на протокола, който като официален документ се ползва с материална доказателствена сила, за да направят това заключение, проверяващите са проверили пътни листове, пътни книжки, интербус, пътни формуляри, тахографски листове и др. Проверен е също така график на водачите за периода 01.12.2018 г. – 31.08.2019 г., поради което са несъстоятелни възраженията на жалбоподателя, че административнонаказателното обвинение не е подкрепено с данни дали дружеството е изпълнило задължението си да изготви график.

В констативния протокол, както и в АУАН, и НП, е посочено и управляваното от В. превозно средство рег. [рег.номер на МПС], поради което се явяват неоснователни възраженията за липса на връзка между него и извършеното нарушение. Представен е и трудов договор с посочения шофьор, от който е видно, че същият е в трудови правоотношения с дружеството жалбоподател. С оглед на това се доказва авторството на нарушение по чл. 10, § 2, изр. 1, пр. второ от Регламент (ЕО) 561/15.03.2006 г. Превозвачът като работодател и упражняващ дисциплинарна власт върху наетите от него лица е длъжен да следи за изпълнението на възложените им функции, включително и относно съответствието им със законовите разпоредби. След като нарушението е извършено, а освен това са установени и други нарушения от същия вид, дружеството не е упражнило достатъчен, ефективен и навременен контрол. Както правилно е посочил СРС, нарушението е на просто извършване и самият факт на завършване на изпълнителното деяние е достатъчен за неговата съставомерност, съответно за ангажиране на отговорността на ЮЛ, която е обективна на основание чл. 83, ал. 1 от ЗАНН.

Неоснователни са възраженията на касатора, че описанието на нарушението в АУАН и НП не кореспондира с правната квалификация. Нарушението на дружеството се изразява в бездействие, неизпълнение на задължението му да организира и контролира спазването от страна на наетите от него водачи на нормативните изисквания за ползване на почивки – дневни, при извършване на превоза, които са регламентирани в чл. 8, § 2 от Регламент (ЕО) 561/2006 г., но задължението на превозвача да създаде необходимите условия за изпълнение на тези разпоредби е уредено именно в чл. 10, § 2, изр. 1, пр. второ. Към установените с Регламент (ЕО) 561/2006 г. правила препраща чл. 78, ал. 1, т. 1 от ЗАвтПр, който систематично се

намира в Глава шеста – Време за управление на превозното средство, прекъсване и време за почивка, който също е посочен в АУАН и НП. Съгласно посочената разпоредба от регламента „транспортното предприятие организира работата на водачите, посочена в параграф 1, по такъв начин, че водачите да са в състояние да спазват Регламент (ЕИО) № 3821/85 и глава II от настоящия регламент“. Следователно, задължение е вменено именно на превозвача, а не водача на превозното средство, на управителя на дружеството или на ръководителя на транспортната дейност. Наред с това, санкционната разпоредба на чл. 104, ал. 1 от ЗАвтПр предвижда отговорност на превозвача за неизпълнение на това задължение. Съгласно тази разпоредба превозвач, който не осигури спазване на разпоредбите за работното време и почивките на водачите при извършване на обществени превози на пътници и товари, включително при превози за собствена сметка, се наказва с имуществена санкция 1000 лв. Санкцията е определена в абсолютен размер и не подлежи на индивидуализация.

В жалбата се прави позоваване на разпоредби от чл. 8 от Регламент (ЕО) 561/2006г., които са неотнорми към спора, тъй като визират седмичните почивки, а не дневните, какъвто е настоящият случай, както и на чл. 10, §2, изр. второ, който също няма отношение към квалификацията на нарушението, която е по първото изречение на чл. 10, § 2. Чл. 10, §2, изр. второ регламентира задължение на превозвача за провеждане на инструктаж, като не се твърди от контролните органи извършване на нарушение в тази връзка.

Относно датата на нарушението в НП ясно е посочено, че изпълнителното деяние под формата на бездействие /“не е организирано“/ е извършено на 12.04.2019 г. Установено е, че на тази дата водачът В. е извършвал превоз и за период от 24 часа е ползвал почивка от 1 ч. и 07 мин., която е със 7 ч. и 53 мин. по-малко от минималната продължителност, установена в регламента от 9 ч. Следователно, нарушението, изразяващо се в бездействие от страна на дружеството да осигури ползването на полагащата се почивка на водача е извършено именно на 12.04.2019 г.

Неоснователни са твърденията за допуснати от районния съд съществени нарушения на процесуалните правила вследствие нередовно призоваване на жалбоподателя. Съгласно чл. 61, ал. 2, изр. първо съдът дава ход на делото и в случаите, когато жалбоподателят не е бил намерен на посочения от него адрес. В случая се установява, видно от приложената по делото пред СРС призовка, че жалбоподателят е призован на адрес [населено място], [улица], ет. партер, който сам е посочил в жалбата до съда, подадена на 14.07.2020 г. Видно от отбелязванията върху призовката от 10.09.2020 г., от няколко месеца офисът на фирмата е затворен. Задължение на жалбоподателя е било да представи актуален адрес за призоваване. Като не е сторил това, обосновано и правилно районният съд е приел, че са налице предпоставките по чл. 61, ал. 2 от ЗАНН и е дал ход на делото. Неоснователни са оплакванията на жалбоподателя, че същият е следвало да бъде призован чрез пълномощника си, тъй като подадената жалба пред СРС е подписана лично от управителя на дружеството и не е придружена от пълномощно или договор за правна защита, не са посочени никакви данни на процесуален представител.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XXI КС

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20215024 от 04.10.2020 г. на Софийски районен съд, НО, 11-ти с-в, постановено по н.а.х.д. № 9626/2020 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1. ....

2. ....